

Hup z lyží do termálů

Lyže, nebo wellness? Každoroční zimní dilema v naší partě pomohly vyřešit rakouské Korutany **V OKOLÍ VILLACHU:** ráno na svah, pak do termálů, večer do města.

TEXT: MARTHA HÄCKL / FOTO: ARCHIV AUTORKY

Některí z nás potřebují ráno za každou cenu stihnout první lanovku, jiní si teprve v 10 hodin dopoledne mnou oči a chystají se na snídani. Zatímco já už po půl deváté ráno svištím dolů z Gerlitz Alpe, na mobilu mi zapípá zpráva s fotkou kávičky se sachrem na stolku v lázeňské kavárně hotelu Warmbaderhof s výhledem na Alpy. „Čau lyžařky, taky máme vitamín D, jen teda v čokoládový formě.“

Gerlitz je ideální hora pro všechny. Tiše závidím rakouským školákům, kteří tu s námi lyžují místo hodiny tělocviku, zatímco české děti se plácají někde v tělocvičně. Sjezdovky jsou přehledné, široké a máme tu klid. Žádné fronty ani přetlak velkých středisek.

Pouhých 53 km upravených tratí a kromě studentů pár místních, kteří si zalyžují, než půjdou domů na oběd. Když se na chvíli zapovídám s fousatým vlekařem Franzem v červeném kulichu s bambulí, pobaveně mi říká: „Tady lyžuje každý, kdo má nohy.“

Lázně, které mají duši

Po dni na svahu jsme z Gerlitzenu autem za půl hodiny zpátky v termálních lázních ve Warmbad-Villachu. Není to žádný blyštivý resort pro znuděné influencery. Tyhle lázně mají duši a historii. Léčebné místo stojí tam, kde se

kdysi tvrdě pracovalo pod zemí. V Bad Bleibergu se už sice nerube, ale z hlubin hor sem pořád proudí voda bohatá na minerály.

Já už se na horkou vodu těším jako malá, ale kamarádka, která tu strávila celý den a je protřelou lázeňskou klientkou, mě táhne za úplně jiným zážitkem. „Pojď do mrazáku, je to super!“

Následuju ji ke kryokomoře. Při představě, že se nechám na tři minuty zavřít do malé místnosti s teplotou -130 °C, mě polije brutální horko. Tohle se přece nedá přežít! Jenže mladý lékař mi všechno klidně vysvětlí, projde se mnou zdravotní anamnézu a předá mi pytlíček s huňatými ponožkami a rukavicemi. Za chvíli už stojím v plavkách před komorou a chystám se zcela dobrovolně odejít z tohoto světa.

Můžu si k tomu vybrat i muziku a zatancovat si. Na svou „poslední cestu“ volím In the Army Now a jdu do toho. Uvnitř skutečně tančím jako blázen ve výběhu. A přežiju. Dokonce se mi po třech minutách v ledovém pekle neuvěřitelně uleví.

Po povinné pauze se konečně ponořím do termálního bazénu v historické budově hotelu Warmbaderhof. Denně sem vyvěrá zhruba 40 milionů litrů termální vody s obsahem radonu. Dno původního bazénu pokrývají oblázky, přes které proudí voda o teplotě 29,5 °C. Celý objem bazénu se každé tři hodiny kompletně obmění. Plaveme tu jen já a pár rakouských důchodců.

Město, které si na nic nehraje

Lázně tu mají vícero, další den ze sněhu rovnou hup do moderní části KärntenTherme, propojené s Thermenhotelem Karawankenhof. Tobogány, bazén, sauny, parní kabiny, vodní atrakce s názvy, které znějí spíš jako zábavní park. Když mě pak Crazy River pomalu unáší kolem bazénu, málem u toho usnu. A to by byla škoda, večer chci ještě vidět město.

Villach mě překvapí. Má šmrnc. Kavárny, obchůdky, řeka Drava a vůně kávy na každém rohu. Po večeri si dávám místní moučník - reindling. Hutný koláč - něco mezi bábovkou, vánočkou a skořicovým šnekem. Číšník mi vysvětluje, že správný reindling se pozná podle toho, že po něm nikam nespěcháte.

Když se večer vracím do hotelu a vyzvedávám si na recepci čistý župan, recepční se na mě usměje:

„Koukám, že ta naše tři miliony let stará voda vás pěkně omladila.“ Určitě to má v manuálu pro zaměstnance, ale potěší mě to. Jdu se znovu ponořit.

